

hi poc, cal fer-los-hi adonar que les situacions injustes es donen a casa nostra i que davant d'aquestes no ens cal callar com uns murrís, hem de descobrir i els hem d'ajudar a descobrir que realitats de violència també n'hi ha a casa nostra.

Enmirar els murals de l'escola, molts fan referència a situacions entre els EUA i la URSS, les situacions de tensió i violència es consideren en sentit horitzontal: entre Orient i Occident; i cal canviar aquesta idea, la injustícia és entre el Nord, ric i el Sud, pobre; en sentit vertical. Els EUA i la URSS s'aprofiten de les riqueses dels països més pobres i els oprimeixen a través d'un ordre econòmic, que genera injustícia, tensions i violència. El fet de la injustícia per l'economia és dóna entre estats, entre empreses, entre col·lectius socials (amos, obrers) i fins i tot dins la mateixa comunitat (barri, poble, etc.).

Cal acceptar i conèixer críticament la pluralitat del nostre país, som sis milions (amb els d'aquí i els de fora) però si això serveix per tancar-nos, malament rai; som sis milions que vivim i convivim amb tota l'altra humanitat, i hem de tenir al mateix temps un sentit d'universalitat, és a dir: Nosaltres som catalans, però no és que siguem catalans i que no hi hagi res més al món, sinó que som catalans junt amb la resta de tota l'altra gent. No caiguem en comportament racisme. El fet de viure en un poble ens pot ajudar a veure que hi ha forasters i estrangers, però que tenen anhels i desitjos com nosaltres. A l'Empordà i el Marèsme ben arran, amb negres que han vingut per viure i guanyar-se la vida, sortint d'unes situacions de violència en el seu país d'origen a causa d'un ordre econòmic injust, i pensem de quina manera els acceptem, els ajudem i els explotem.

Hem dit que la societat canvia, cal que ho faci en l'aspecte positiu de respectar i conèixer altres persones, cal que a nivell d'escola, o de poble i de comarca, o més en general si cal, es fomentin i es desvetllin activitats o jocs de tipus cooperatiu, de grup. He vist a la TV que s'organitzava un joc compartit, ben diferent de concursos competitius que sovint ens munten, i és que del que es tracta no és de guanyar, sinó de viure, i viure amb contacte amb els nostres veïns, sense ignorar-los ni girar-los-hi l'esquena per causa de raça, llengua o economia (tres causes ben freqüents).

Entre els nens hem de fomentar jocs de grup i de participació, joguines que no siguin bèl·liques. En definitiva el que ens cal és pensar que som plurals, som persones diferents amb diverses maneres de pensar i actuar i això a tots els nivells: a la família, al veïnat, a la feina, al poble, amb els del poble i amb els forasters i estrangers, que són i poden ésser diferents de nosaltres, i que per això no són pas millors ni pitjors, sinó diferents, i que hem de respectar-los, viure-hi i conviure-hi.

Aquí va cloure la xerrada, seguidament es va entrar en una dinàmica d'observacions i conclusions, veient-se a través del diàleg que les situacions originàries de tensions i violència eren el fort individualisme i egoisme que la societat intenta transmetre, i que a vegades sembla que ho aconsegueixi, i que situacions institucionals, a través de les seves mancances engreixaven la idea de la reacció a través d'actituds personals que justificaven la violència. A voltes sembla que és així, però ens cal una dosi de valentia per no entrar en aquest joc i actuar com a persones cultes i civilitzades a les quals ens pertoca viure amb pau i no violència.

